

6. Zmrtvýchvstání

Matkopíchač otevřel oči. Ležel na kamenném loži v jeskyni osvětlené hořícími loučemi. U stolu spatřil několik malých a velkých sedících postav.

„Kde to doprdele sem?“ řekl trpasličím hlasem.

„Ááá, Mocný už je vzhůru,“ zvedla se velká postava.

„To seš ty Ničiteli světů?“ zeptal se Matkopíchač.

„Jo sem, ještě je tu se mnou Klaun, Vohnout, Šoustal, Pičín a Kokot. Zbytek sem ještě nenašel,“ odpověděl Ničitel.

„A kde to sem? Mám takovej divnej pocit, pokud si dobře pamatuju, že bych měl bejt mrtvej,“ prohlížel si tělo trpaslík.

„Velký Matkopíchači, však taky mrtvý sme,“ přišel Pičín.

„A kde teda sem?“ znovu se zeptala hlava Temného kolegia.

„No, to je takový složitější. Někdo by možná řekl, že jsme v pekle, ale pravdou je, že se nacházíme v paláci místního vládce Nergala, kterej má pěkně úchylnou starou,“ pomalu vysvětloval Pičín trpasličím hlasem.

„No a? S nima vyjebem a odejdem, ne?“

„Matkopíchači, to nebude tak jednoduchý,“ vstoupil do rozhovoru Vohnout.

„Co nebude tak jednoduchý?“ nechápal Matkopíchač.

„Protože si poslední, koho z nás ještě neměl, takže za chvíli pro tebe přijde,“ pokračoval Vohnout.

„No a? Co se stane?“

„Matkopíchači, budeš muset bejt hodně statečnej. My už to máme za sebou.“

„Vohnoute, co máte za sebou?“ rozčílil se Matkopíchač, ale v tu samou chvíli cvakl zámek a kdosi otevřel dveře.

Vstoupil hrůzostrašný muž s rudýma očima, šupinami pokrytým tělem a dvěma rohy na hlavě.

„Tak pojď, trpajzlíku. Já sem Nergal a je čas se blíž seznámit,“ řekl a nějaká záhadná síla zabránila Matkopíchačovi klást odpor.

„Všechno bude v pořádku,“ byla poslední slova, která slyšel, když odcházel doprovázen dvěma strážci v maskách kozla.

Přišli do velké haly bohatě zdobené v pekelném stylu, až srdce každého satanisty zaplesalo radostí. Sochy démonů stály podél stěn pomalovaných krvavými obrazy, vzduchem hýbaly větráky z kostí. Kamennou dlažbu pokrývaly krvavě rudé koberce a kůže všelijakých tvorů.

Nergal dovedl Matkopíchače k velkému loži s nebesy, ve kterém se lascivně rozvalovala nahá šupinatá démonka s velkýma kozama.

„Seznam se s mojí starou. Ereškigal je pěkně ujetá a má chuť, který nedokážu uspokojit.“

„Nergale, nešlo by zkusit nějakou oboustranně výhodnou smlouvu, ze který bych vyšel se zdravou prdelí a ty bys byl taky spokojenej?“ zkusil promluvit Matkopíchač.

„Nemáš mi co nabídnout, protože ta vaše partička kokotů byla docela vyhlášená, tak si chci s každým z vás pěkně užít. A to nepočítám, že je na cestě eunuch Ho, Zakázaný císař a celá jejich armáda. Tak co bys mi jako mohl nabídnout? Nežvaň, svlíkni se a skoč pěkně do postele. Tohle bude bolet,“ řekl temným hlasem Nergal a démonicky začal řvát. Ereškigal zasvítily oči a vrhla se po Matkopíchačovi. Následující dění skutečně nechtějte vidět.

Čůrák, Análník a Sráč byli mezitím chyceni a se zbytkem kolegů z Kolegia seděli u stolu. Probírali poslední novinky od úmrtí a snažili zklidnit myšlenky, protože ve vzduchu bylo cítit skutečně hutné napětí.

Najednou zarachotily dveře a dva strážní vhodili do místnosti zkrvaveného Matkopíchače.

„Ó mocný...,“ přiběhl pomoci Análník, ale strážci ho popadli a odvěkli pryč.

„Velký Matkopíchači, jste v pořádku?“ přiskočil Pičín.

„Vypadám snad v pořádku? To bylo strašný, ještě teď mě bolejí vnitřnosti. Snad nebudu chcát a srát krev dlouho.“

„Myslím, že se na to dá zvyknout,“ špitl Kokot.

„Já si na něco takovýho zvykat nechci, vždyť tohle je peklo a musíme se odsud nějak dostat. Máte už nějaký plán?“ řekl tak důrazně, jak jen to trpasličím hlasem šlo.

„No, my sme zatím...“ začali šeptat trpaslíci.

„Hovno vymysleli, je mi to jasný,“ zamručel Matkopíchač.

„Matkopíchači, jestli bych mohl, tak já jsem se trochu zamyslel,“ ozval se z koutu Ničitel světů.

„Když si přemýšlel naposledy, tak si všechno poslal a chcípnu,“ odsekl Matkopíchač, ale v duchu byl rád, že aspoň někdo má nápad.

„To je pravda, ale jsme tady s Klaunem nejdýl a máme už nějaký přehled o místních zvyklostech,“ řekl Ničitel.

„A co ste zjistili?“

„Veliký Matkopíchači...“ začal Ničitel, „za prvý dokážeme otevřít dveře, protože Klaun má kus drátu. Za druhý se nacházíme ve fakt velkým areálu, kterej je plnej šílenejch překvapení na každým rohu. Po tom, co sem se tady objevil, jim trvalo necelej pozemskéj den, než mě chytili. Tady fakt nenajdem přítele.“

„Velmi blbý zprávy. A je nějaký *za třetí*?“ zeptal se Matkopíchač a toužebně očekával, že ano.

„No, bylo by tu jisté *za třetí*, ale není vůbec jistý, jak dopadne,“ opatrně pověděl Ničitel.

„O co by šlo?“ napjatě zamručel Matkopíchač a všichni netrpělivě naslouchali.

„Bylo by to hrozně jednoduchý. Stráže chodí na kontrolu zhruba každých dvacet minut, takže až projdou, vyháčkujem zámek a utečem.“

„A dál?“ ozval se nějaký hlas.

„Dál...? Dál poběžíme ze všech sil a uvidíme kam doběhnem, než nás zase chytanou,“ řekl suše Ničitel. Chvilí bylo ticho, než ho přerušil někdo z trpaslíků.

„To je dost blbej nápad.“

„Blbější sem neslyšel, my sme se měli vzdát Jednookýmu, když nám nabízel čestnou kapitulaci,“ promluvil nějaký rezignovaný hlas.

„Tak zmrdi, nechci slyšet žádný demotivující kecy, chci výkony. My sme kurva ještě furt koléégium,“ zakřičel trpasličím hlasem Matkopíchač a zvedl ruce.

„Ser na to, při naší velikosti a s našima hlasama vypadáme jak čůráci,“ zastavil ho pravděpodobně Vohnout.

„Dobře,“ zastavil Matkopíchač komíhání těla, „ale v příštím časovém okně zdrháme, at' se děje co se děje.“

Nastalo opět ticho, které přerušila hlídka procházející kolem dveří. Někdo z hlídačů držel v ruce nůž a táhl špičku po zdi.

„Teď nebo nikdy,“ zavelel Ničitel a Klaun přiskočil k dveřím, vytáhl z prdele drát a začal se hrabat v zámku. Netrvalo dlouho a mechanismus cvakl.

„Můžeme, vzduch je čistej,“ vyhlédl Klaun ze dveří. Vyšel ven a Ničitel s Kolegiem ho následovali. Chodba vyrubaná ve skále byla osvětlená hořícími loučemi, zdobená rudou barvou a vymalovaná mnohými krvavými výjevy. Mučení, smrt, démoni a neznámí bozi. Nic z toho nedávalo uprchlíkům smysl, ale beztak stejně neměli čas kochat se krásami a běželi, seč jim síly stačily.

Čas od času Klaun s Ničitelem zastavili a zkoumali cestu před sebou. Míjeli hodně dveří, hodně odboček a několik hal s několika postavami, které jim nevěnovaly pozornost.

„Stát,“ zavelel Ničitel.

„Co se děje?“ strchoval se Matkopíchač.

„Nic, cítím průvan. Když půjdeme proti větru, mohli bysme narazit na nějaký venkovní prostory. Někdo proti?“

„Ničiteli, nikdo, Ved' nás dál,“ řekl trpasličí hlas.

„Je mi jasný, že ste na mě teďka všichni závislý. Je to docela fajn pocit, protože ste se mnou docela dlouho pěkně vymrdávali, šmejdi trpasličí,“ ulevil si Ničitel a nikdo neodpověděl.

„Fajn, to sem si myslel, kokoti,“ zachechtal se opravdu temným hlasem.

„Je divný, že sme ještě nikoho nepotkali,“ opatrně špitl Análník.

„Divný to je, ale jsme venku a samota právě skončila,“ promluvil Klaun, když vylezli do rozehlého rudého prostoru, který vypadal jako Mars před kolonizací s přidávanými ohni a draky létajícími po krvavém nebi.

„Kde to sme?“ vynořila se skupina trpaslíků z tunelu a s vyděšeným výrazem v očích pozorovali místo, kde se ocitli.

„Je jedno kde sme, ale támhle někdo je, jde k nám a není sám,“ ukázal rukou Klaun.

Když neznámá trojice přišla blíž, bylo rozpoznatelné, že se jedná o asiata doprovázeného dvěma okřídlenými démony. Ti jakmile spatřili uprchlíky zařvali, odlepili od země a letěli směrem k nim.

„Nechte je bejt, mě musíte poslouchat, k noze!“ zakřičel asiata a zrůdy sebou na místě trhly.

„No táák, ke mně zmrdi,“ zopakoval příkaz, dokud se okřídlenec nevrátili.

„Já sem Hong a nebojte se jich, dokud sem s váma, nemůžou nic dělat. Podle toho jak vypadáte, bych řek, že nejste zdejší a právě ste utekli z nějaký cely.“

„Já jsem Ničitel a máš pravdu. Co chceš dělat, zabiješ nás?“

„Proč bych vás zabíjel, já sem tady právem za všechny zvrhlosti, který sem v životě spáchal. Akorát ti idioti na mě nemůžou, protože sem se obětoval a dobrovolně umřel za přítele. Maj tu nějaký divnej zákon, že výjimky jako sem já, prostě musej poslouchat. Prej sem první asi po pěti tisících letech.“

„Nergal bude nasranej,“ temně řekl jeden démon.

„Nergal mi může políbit prdel. Musí poslouchat jako každej jinej z vás. Jedinej způsob, jak se mě zbavit, je poslat mě zpátky mezi živý.“

„Ale to my nemůžeme,“ řekl temně druhý démon.

„Já vím, vrátit mě může jenom Hydra, to už dávno vím,“ pověděl Hong.

„Víš, jak se odsud dostat a můžeme jít s tebou?“ skočil do děje bystře Matkopíchač.

„Jo, vím jak se odsud dostat, to u nás ví každý malý dítě, kastrát, nekastrát. Jestli chcete jít se mnou, tak pojdte.“

„Nergal bude fakt nasranej,“ řekl zase první démon.

„Sem říkal, že mi může políbit prdel, von to ví. Klidně zmizte kam chcete, už vás nepotřebuju. Mám lepší společnost,“ odpověděl Hong a obě zrůdy odletěly.

„Tak můžeme pokračovat, ještě máme před sebou pěknou štreku. Chlast asi náhodou nemáte?“ zeptal se Hong, ale předem už tušil, jaká bude odpověď.

Eunuch Ho byl zrovna na cestě do jeskyně z obhlídky kamenného okolí, když se císař probral z mrákot.

„Jak vám je Vaše velectěné veličenstvo?“ zeptal se.

„Bolí mě hlava. Kde to sem?“ odpověděl Zakázaný císař.

„Veličenstvo, v pekle. Musíme najít Hydru, jestli se chceme vrátit zpět.“

„Ho, to mě taháš za koule. Chceš říct, že staré pověsti nelhaly a peklo fakt existuje?“ nechápal císař.

„Veličenstvo, nelhaly. Ten, kdo je sepsal, tu musel být. Až vám bude líp, vyrazíme na cestu podle stop ze starých bájí.“

„A Ho? Co kouzla? Já si žádný ze školy už nepomatuju, nikdy jsem těm báhorkám nevěřil,“ řekl vyděšeně císař.

„Císaři, ničeho se nebojte, několik jsem jich oprášil a našťestí fungují. Pokud nás nenapadne někdo příliš silný, tak máme nějaký šance Hydru najít.“

„Ty můj věrnej eunuchu, co já bych si bez tebe počal. Dám se do kupy a zkusíme štěstí,“ vzdychl císař a byl až podezřele upřímný.

Hong si toho povšiml a nic neříkal, protože by to ničemu nepomohlo.

Po nějaké době Zakázaný císař usoudil, že je připraven vyrazit na pout' za Hydrou.

„Můj císaři, než vyrazíme, tak vám připomenu, že tady už zemřít nemůžeme. Každopádně můžeme pořád skončit v jednom z kotlů s vařícím olejem a to nechceme oba dva.“

„Můj milý Ho, takhle v prdeli sem ještě nikdy v životě nebyl,“ sklesle řekl bývalý vládce nyní již vyhlazené říše.

„Veličenstvo, jsme mrtví, víc v hajzlu už být fakt nemůžeme. Pojd'me hledat tu zatracenou Hydru,“ uzavřel Ho diskusi a otevřel malou knížku kouzel.

„Hmmlm hmllllmmhml hmlhlmhmmhml hmhm hmmlmmllmmmmmm mlhm hmhmlhm hmmlmmmlmm,“ mumlal nesrozumitelnou řečí a v blízkém okolí začala stoupat vzhůru barevná clona.

Zakázaný císař mlčel a usilovně vzpomínal na léta za školními škamny, kdy mu soukromý učitel vyprávěl o starých bájích a předváděl základní obranná kouzla proti démonům. Jenže jedinou vzpomínkou, kterou dokázal vyhrabat z hlubin paměti, byl krátký obraz, kterak nasraně mlátí svého učitele koňským bičíkem, protože se nudil a kantor ho sral.

Eunuch Ho dokončil čarování a požádal císaře, aby k němu vstoupil pod ochranný magický štít.

„Létající kamení to asi nezastaví, ale místní obyvatelstvo by mohlo,“ řekl Ho, vzal císaře za ruku a vedl ho ven.

Vylezli z jeskyně a rozhlíželi po rudo-oranžové mrtvé krajině s hořícími ohni, démonickými stavbami a okřídlenými zrůdami na obloze.

„Musíme jít rychle, dokud o nás nevědí. Teď přijde vhod trénink ve vytrvalostním běhu,“ otočil se Ho k císaři, který nahodil takový prazvláštní výraz.

„Aha, je mi to jasný, vy jste běh šidil a někam se zašival,“ došlo eunuchovi rychle, „půjdem tedy, jak nejrychleji budem schopný.“

Jejich putování bylo nudné, císař si jej krátil počítáním ušlých kroků a eunuch listoval knihou s kouzly, aby osvěžil magická zařítadla. Ušli takhle několik kilometrů, než jejich přítomnost nešla pozornosti poletujících démonů. Nastal čas vyzkoušet zaklínadla.

„Hmllhmmmm hmmlmlhm,“ zvedl Ho ruce a vypustil světelnou kouli, která srazila z nebe dvě útočící kreatury, jenž hořící pekelným plamenem padly k zemi.

„Pěknej zásah,“ pochválil ho císař a byl rád, že je zatím v bezpečí.

„Žejo, veličenstvo. Tohle jednoduchý kouzlo byste mohl zvládnout sám. Zvedněte schválně ruce a opakujte po mě. Hmllhmmmm hmmlmlhm.“

„Ho, to nedám.“

„Můj pane, zkuste to. Hmllhmmmm hmmlmlhm.“

„Humlllhuuummm hmmlmhmhuuum,“ opakoval císař a z rukou mu vyletělo hovno.

„Pro začátek to docela ušlo,“ usmál se Ho, protože pochopil, že tudy cesta vzdělání fakt nepovede a veškerá obrana tudíž zůstane na jeho bedrech.

Klid netrval dlouho, než byl přerušen dalším útokem. Peklem se informace o eunuchově a císařově přítomnosti šířila rychlostí blesku a kdekdo je chtěl dostat do kotle. Démoni útočili z nebe, ze země i z podzemí.

Ho vydával mnoho energie, aby zůstali v bezpečí a čím víc vynaložil magie, tím víc démonů přibývalo. V takovém napětí došel s císařem až k nějakým stavbám, před kterými bylo celkem rušno.

„Můj pane, támhle je nějaká skupina trpaslíků a lidí a vidím jednu známou postavu. Ne, to není možný...“ zakroutil hlavou Ho.

„Kdo to je?“ nechápal císař a snažil se zaostřit zrak.

„To není možný,“ kroutil hlavou a přidal do kroku.

„Hele támhle zase někdo je. Dneska je tady pěkně živo,“ ukázal Matkopíchač rukou ke dvěma postavám v mlžném barevném oparu.

„Kdo to je?“ zeptal se nějaký trpasličí hlas.

„To se mi snad zdá,“ potichu řekl Hong a zalezl do pozadí za Ničitele světů a Klauna.

„Mé jméno jest Ho a jsem vrchním správcem Zakázané říše a sloužím Zakázanému císaři,“ představil se Ho, když stáli několik metrů od sebe.

„Já jsem Matkopíchač a tohle je můj Temný kolegium. Kde jste se tu vzali?“

„Jsme stejně jako vy mrtvi a musíme odsud zdrhnout, protože nechceme skončit v kotli s vařícím olejem nebo někde démonům leštit koule. Ale támhleten, kterej se schovává vzadu, je mi nějakej povědomej,“ řekl Ho a kouzlem rovnou sundal dalšího dotěrně dolézajícího démona.

„Hongu vylez, tihle dva vypadaj, jakože jsou z tvýho kraje,“ řekl Matkopíchač a naznačil Ničiteli, že má poodstoupit.

„Zrádce Hong, já tě zabiju!“ vykřikl císař a skočil Hongovi po krku. Ten rychle poodstoupil a nahodil hodně překvapený výraz.

„Pojď zpátky, nechci, aby nás ti létající bastardi zabili!“ křičel Matkopíchač a s děsem v očích pozoroval nalétávající demony.

„Můj pane, pojd'te ke mně,“ křičel Ho a měl co dělat, aby kouzly zabíjel útočníky a ještě ochránil trpaslíky.

„Vy se kurva znáte?“ vylezl Matkopíchač Ničiteli na rameno, aby se mohl Hoovi podívat do očí.

„Jasně že jo, ten zrádce nás zradil a prodal tomu zasranýmu Kapitánovi Bláznovi,“ rozčileně řekl císař.

„Moment?! Slyšel sem dobře jméno Kapitána Blázna?“ zvedl Matkopíchač trpasličí obočí a v kolegiu to zašumělo.

„Jo, musíme se vrátit a zabít ho. Mám s ním hromadu nevyřízených účtů a hlavně mi vyhladil stovky let piplanou říši,“ šerموval císař nasraně rukama.

„Táák moment!! Vy máte nevyřízený účet s tím vyhuleným zasrancem Bláznem??? Von a Jednookej nám pěkně zatopil a kvůli nim sme chcípili,“ vyjekl trpasličím hlasem Matkopíchač a v duchu byl velmi nadšený z náhody, kterou mu život, nebo život jak se to vezme, přihrál do cesty.

„Jo máme,“ souhlasil císař, „a támhleten zmrđ mu pomohl. Hongu, ty svině, nezdrhej!“

Hongovi rychle došlo, že tahle parta není jeho parta. Doteklo mu, že jestli se těmhle šmejdům podaří dostat ven, tak je Kapitán Blázen v nebezpečí a nastal tedy nejlepší okamžik, kdy může dokázat stoprocentní věrnost.

„Co může být větší důkaz věrnosti, než návrat ze světa mrtvých?“ s upřímnou myšlenkou opustil císaře i kolegium a zmizel v prachu.

„Tak moment. Tohle je posraná situace, protože ten týpek nás chránil před pekelnějma mukama,“ prohodil opatrně Vohnout.

„Musíme ho pronásledovat, jinak nám uteče,“ nasraně řekl Matkopíchač.

„Nechápu proč na něj neútočí. My to budem mít těžší, ale vím kam jde,“ odpověděl Ho a všema možnýma silama se snažil ochránit celou skupinu.

„Prej se ten debil obětoval pro přítele,“ špitl Análník.

„To by mohl bejt ten důvod. Ani peklo není zvědavý na vrahy, kteří nakonec zcela nezištně položí život kvůli nějaký dobrotivý hovadině. Teď se zkuste držet pokud možno pohromadě, protože nemám moc velkej magicko-ochrannej dosah,“ přísně řekl Ho a v duchu doufal, že tuhle situaci zvládne.

Mezitím Nergal a jeho ujetá partnerka v rudé ložnici týrali sexuální otroky.

„Ty můj božský čumáčku, co uděláme s těma dementama, kteří nám tu zdívocočele pobíhají?“ zeptala se Ereškigal.

„Milášku, Honga necháme jít, protože tomu debilovi fakt sloužit nechci a ten zbytek,“ zamyslel se Nergal, „zbytek trochu potrápíme, ale necháme je taky nakonec odejít, protože tenhle příběh má

před sebou ještě několik kapitol a nakonec se beztak všichni vrátí. Trpaslíci budou pěkně nasraný, hodím je do našeho největšího kotle, aby si pořádně zaplavali,“ zachechtal se Nergal a vrazil pařát do oka jednoho otroka.

„Broučku, ty si tak božsky geniální,“ podráždila mu ego Ereškigal a zlomila dalšímu otrokovi několik kostí.

„Já vím, proto jsem taky s tebou,“ zalichotil Nergal partnerce a pyšně ukázal připravený tvrdý rudý úd se zpětnými háčky.

Hong běžel maratónským stylem a před očima viděl starodávnou mapu ze školní učebnice. Démoni mu dávali pokoj, takže měl čas se konečně i pokochat pekelnými krásami. Občas zalitoval, že nemá kameru nebo aspoň fotografický aparát, protože fotky by mohl úspěšně prodat. Obzor pokrytý gigantickými kotli, pod kterými hořely celé stromy příkládané démony, z nichž vycházel kouř a příšerný řev byl opravdu fascinující. Trochu zalitoval, že s ním nemůže Kapitán Blázen být a tu nádheru taky vidět, ale pak si uvědomil, že by byl v pekle v nebezpečí.

Pokračoval ohnivou krajinou, prošel spáleným parkem, minul hořící jezera s uvězněnými dušemi náboženských pomatenců, až došel k velkému kamennému valu s železnými vraty.

„Tak jsem tady,“ zaklepal mohutným klepadlem, kterému mu pohladilo prsty a otevřel.

Vstoupil do zahrady mrtvých.

Šel po chodníku z lidských kostí, míjel kostěné stromy, kostěné keře či kostěné lavičky. V této zahradě bylo vše zhotovené z lidských kostí a sám Hong byl udivený, kolik různých využití mohou mít obyčejná žebra.

Cesta dlážděná páteřními obratli ho dovedla ke kostěnému domu s kostěným nápisem „Hydra“.

Zatáhl za zvonek, ozvalo se rachocení kostí a kdosi otevřel dveře. Vykoukla dračí hlava a promluvila.

„Konečně jsi dorazil, očekávala jsem tě a vím, že nebudeš dnes jediný.“

„Zdravím vás krásná paní, myslíte, že byste mi mohla věnovat několik vteřin svého života?“

„Hongu, skutečně myslíš, že jsem krásná?“ zeptala se dračí hlava.

„Rozhodně, velectěná dámo,“ odpověděl s úsměvem Hong.

„Něco takového jsem už dlouho neslyšela. Pojd' tedy dál, zrovna jsem udělala odpolední čaj,“ řekla Hydra a otevřela dveře. Stála před Hongem v celé své kráse hadího těla a sedmi dračích hlav.

„Legendy nelhaly, ba dokonce část pravdy zatajily. Jste úžasná,“ řekl Hong bez mrknutí oka a nepřestával s úsměvem.

Hydra dovedla Honga do čajového salonku a ukázala na pohodlné sofa, do kterého se mohl uvelebit. Nachystala čajové šálky a přinesla vonící čaj.

„Je ti jasný, že ke mně nemusíš být slušný? Stejně jako ostatní bych tě musela na slovo poslouchat,“ řekla jen tak mimoděk.

„Já vím, ale znám vás ze starých bájí a od malička sem věděl, že kdybych měl příležitost, tak bych se s vámi hrozně rád setkal,“ řekl Hong a ochutnal čaj.

„Je výborný mimochodem.“

„Někoho, jako jsi ty, jsem ještě nepotkala,“ pověděla Hydra a usadila se do druhého sofa. Hong nalil čaj a pozoroval sedm hlav.

„Se mezi sebou nehádají?“ promluvil.

„Někdy jo,“ odpověděla jedna z hlav, ale smály se všechny.

Pili čaj a hovořili o obyčejných věcech. I taková Hydra může mít emoce a Honga opravdu zajímalo, co se skrývá po maskou příšery.

„Milá Hydro, skutečně se s tebou dobře povídá, protože potkat někoho s takovými širokými znalostmi prastarých bájí a pověstí je skutečná radost. Pověz mi prosím, co vlastně proti tobě všichni mají, že se tě straní ve světě živých i mrtvých?“ nalil Hong další čaj.

„Drahý příteli, znáš moji neblahou pověst a mnozí si o mě myslí, že jsem pěkně žlučovitá mrcha,“ odpověděla.

„Herkules něco ve svých pamětech vzpomínal,“ řekl Hong a doufal, že nepřestřelil, protože zrovna na tohoto chlapa měla solidní pifku.

„Aahmm,“ zamručely hlavy a tři z nich začaly nepříjemně syčet. Hongovi vyrašilo na čele několik krůpějí potu a ruku s šálkem čaje zastavil v polovině cesty k ústům.

„Já jsem ty jeho cancy četla,“ promluvila prostřední hlava, „ale zrovna tenhle člověk mě sere ještě teď. Sepsal jenom svůj úhel pohledu a naprosto vynechal tři měsíce nádherný romantiky v bažinách u Argoliky. Víš ty, co dokáže sedm nadržených hlav?“

„Ehm, netuším?“ špitl Hong a znásobil počet kapek na svém čele, protože ho napadly jenom samý hustý představy.

„Hahahahaaah,“ rozesmály se hlavy Hydry, „nemusíš se bát, nejseš můj typ a vím, že si užiju s těma po tobě.“

Hongovi se hodně ulevilo a rozklepanou rukou dopravil šálek čaje k ústům.

„Je tady ale jedna otázka, na kterou musím znát odpověď. Ve starých spisech je psáno, že abys mrtvého poutníka pustila do světa živých, musí tě uspokojovat dokud ho nepropustíš,“ řekl opatrně. Hlavy na něj zaměřily pohled a dlouze ho prohlížely.

„A chtěl bys?“ řekly společně.

„Ehm, nejsi úplně můj typ a vážím si přátelství, které jsme myslím navázali, ale kdyby to bylo nutné...“

„Drahý Hongu, nutné to nebude, pustím tě do světa živých i bez toho. Vlastně to šukání není nutné, ale když už poutníci chtějí projít, tak ať to nemají tak snadný. A v druhý řadě si je takhle otestuju, protože návrat mezi živý není pro citlivky a ne všichni mají tolik vůle, aby na druhé straně přežili delší dobu. Všichni se vrátí a než aby se vrátili brzo a zas tu prudili, tak je lepší slabochy odfiltrovat,“ usmály se hlavy.

„I já se vrátím?“

„Ty ne, ale ještě jednou se uvidíme,“ řekla Hydra a rozlila do šálků poslední čaj z konvičky.

„Musím se přiznat, že takový poklidný večírek bez drog a alkoholu jsem dlouho nezažil.“

„Zde není jiná možnost, tohle peklo dělá skutečným peklem právě nedostatek jakýchkoliv jedů, kromě čaje. Už je to pár stovek let, kdy sem musela krátce mezi živý a měla sem příležitost dát každý hlavě brko do huby,“ přivřela Hydra oči a krátce zavzpomínala.

„Jestli se kotě uvidíme, tak zrovna tohle bude ten poslední problém, kterej by tě trápil. Naplánuj si dlouhou dovolenou,“ rozesmál se Hong a vypil zbytek čaje.

„Beru tě za slovo, brouku,“ dopila svůj nápoj Hydra a oči všech hlav svítily radostí.

„Je čas,“ řekla, odložila šálek a povstala.

„Pojď za mnou.“

Vedla Honga dlouhou chodbou a když míjeli hlavní vchod, byl slyšet křik a bušení do dveří.

„Už se jim nic nestane, ale nechám je ještě chvíli vydusit. Není kam spěchat a mám pocit, že bys byl rád, kdybych je trochu pozdržela,“ řekla s úsměvem jedna z hlav.

„Máš správný pocit, potřeboval bych náskok, abych mohl varovat přítele Kapitána Blázna.“

„Ty ho znáš? Vyvraždění Zakázaný říše nám dodalo do pekla spoustu pracovní síly a přísad do kotlů,“ podivily se hlavy.

„Jasně, že jo,“ řekl nadšeně Hong.

„Zkusím tě poslat co nejbliž Galaxie a slovutnému Bláznovi pověz, že ty šašky za dveřma nechám vstoupit do života u Majáku na konci vesmíru. On bude vědět, co to znamená. A sme tady,“ zastavila Hydra u prostých dřevěných dveří.

„Co bude dál?“ zeptal se Hong.

„Otevřu a vstoupíš,“ odpověděla, otočila klíčem a nechala Honga vzít za kliku. Dveře vedly do černočerné tmy.

„Tak už běž,“ postrčila ho trochu, Hong zavrával a padl do temnoty.

„Tak to by bylo, sranda skončila, teď přichází pravá legrace,“ usmály se hlavy a Hydra šla pro další poutníky.

Na verandě z kostí stálo několik trpaslíků a několik lidských postav.

„My jsme Temný kolegium a potřebujem zpátky mezi živý,“ řekl Matkopíchač.

„Já jsem Hydra a to říkají všichni, jenž zastaví u mého kostěného prahu,“ odpověděla Hydra.

„Pomůžeš nám?“

„Můžeme si o tom popovídat u čaje.“

„To bysme mohli, sme všichni strašně unavený,“ pověděl trpaslík s jistou úlevou v hlasu.

„Pojďte dál,“ pozvala je Hydra do svého domu a naprosto přehlížela, že jsou z ní všichni dost vyděšení.

„Máš nějakou chlast?“ zeptal se kdosi z trpaslíků.

„Kdybych měla chlast, tak tohle peklo by nebylo peklem. Mám jenom čaj.“

„Usaďte se do pohovek a křesílek, jdu pro samovar. Je nás hodně a musíme vypít hodně čaje, než se rozhodnu, jaký bude váš další osud,“ řekla hostitelka a odběhla.

„Bude v pohodě, nevypadá příliš, že by historky o její žlučovitosti byly pravdivý,“ pověděl Ho a posadil se do pohodlného sofa.

Ničitel i Klaun zabrali pohodlná křesla a Temné kolegium zabralo pohovku.

„Vy malí šmejdi, ste si mohli aspoň sundat boty,“ řekla jedna z hlav, když se Hydra vrátila.

„Neprožívej to tak, beztak si ráda, že máš návštěvu,“ řekl jedovatě Análník.

„Dneska už ste druhý a počítám, že se zdržíte,“ suše konstatovala a zapalovala samovar.

„My docela spěcháme,“ ozval se Matkopíchač.

„Není kam spěchat, svět živých vám neuteče a musíme si nejdřív popovídat.“

„A o čem chceš žvanit, ty nádhro?“ odsekl Vohnout.

„O všem možným, o mých citech, láskách a emocích,“ zaměřily hlavy pohled po trpaslíkovi.

„Ses posrala, ne? To nemáš jiný téma?“ zamručel Ničitel, kterému čaj příliš nevoněl.

„Mám, ale právě jste propásli příležitost projít mezi živé civilizovaně jako normální poutníci,“ řekla jedna hlava.

„Na to my ti serem, víš co všechno máme na svědomí?“ pokračoval Ničitel a trpaslíci Temného kolegia přikyvovali hlavami.

„To teda nevím, ale všechno mi můžete povědět pěkně od začátku,“ řekla prostřední hlava Hydry a zbylé vydaly bolestivý řev. Pohovky s křesly změnily tvar v kostěné mučící nástroje, ze kterých vystoupila žebra, jenž zajela hluboko do těl právě zajatých.

„Ty svině, cos nám to provedla?!“ vyjekl bolestí Matkopíchač a skučení znělo ze všech stran.

„Nic nestandardního, nejdříve mi něco řeknete o sobě a potom si užijeme slasti,“ řekla Hydra a ze skříně začala vyndávat rozmanité nástroje a podivné sexuální pomůcky zhotovené z lidských kostí.

„O tomhle nikdo nikdy nepsal! To je nefér!“ křičel Šoustal a snažil se vymanit ze zajetí. Čím víc však sebou škubal, tím hlouběji mu kosti zajížděly do těla.

„Kdo by se chlubil tím, že měl sex s Hydrou. Je to víc než fér,“ odpověděla nevrle a zarazila nějakou tyč do Klaunova análu.

„Týýý...“ zařval, ale Hydra mu vrazila roubík do úst.

„Buďte zticha a někdo začněte vyprávět, co jste vlastně za partu dementů,“ nalila čaj a spokojeně se usadila do svého křesílka.

„My sme Temný kolegium. Konkrétně já sem Matkopíchač, tohle je Čůrák, tohle Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Kokot a ten vzadu je Sráč. Tohle je Ničitel s Klaunem a támhle ty dva debily známe jenom krátce, protože se k nám připojili až tady,“ začal povídat Matkopíchač.

„Moment,“ skočil mu do řeči Ho, „já a můj pán nejsme debilové, vždyť sme vás sem bezpečně dovedli.“

„Já vím, ale neskákej mi do řeči, když mluvím.“

„Vy nepatříte k sobě? Tak to si poslechnu dvoje vyprávění, tak začni trpaslíku povídat,“ usrkly hlavy ze šálků čaj a jedna olízla Klaunovo čelo.

„No, my sme se...“ začal s povídáním zpocený Matkopíchač a snažil sebou příliš neházet, aby se vyhnul bolesti.

Uběhl bůhvíjaký čas, ale vyprávění konečně skončil eunuch Ho.

„Strašně dlouhý a únavný, to si to nemohl zkrátit?“ mružel znavený Matkopíchač a sjížděl očima kolegium, které už bylo napůl v mrákotách.

„Já jsem se docela bavila. Jste opravdu docela krutí zmrdi a teď vás za odměnu čeká potěšení. Jistě jste si všimli, že sem si během vašich keců pěkně nahonila frndu a teď přijde čas ji pořádně potěšit. Budu vás brát postupně, ale nakonec se pěkně všichni sejdeme v jednom loži,“ spustila pekelný smích, dokončila čištění zkrvavených dráždidel a vytáhla rovnou tři trpaslíky, které odvedla do vedlejší místnosti.

Rudě zdobená ložnice plná mučících nástrojů vyděsila trojici sexuálních otroků tak, že se posrali krvavým hovnem.

„Tady u nás má výraz ‚srát krev‘ vskutku realistický nádech, že?“ usmálo se několik hlav a zbylé věnovaly pozornost přípravě mučidel.

Zajatci v kostěných pastech podle řevu poznali, že vedle začaly sexuální hrátky. Hydra nelhala a velmi brzo zapojila do zábavy zbytek poutníků.

Orgie, jaké nastaly, dějiny pekla a dalších podsvětí dlouho nezažily. Dorazil i Nergal s partnerkou, takže krev tekla proudem.

Krví pokrytá a nekončícími orgasmy zmučená těla trpaslíků byla pekelnými hračkami pekelných úchylů s pekelně úchylnými chutěmi. Mozky v hlavách sexuálně úchylně mučených obětí přestaly produkovat myšlenky hned několik sekund po začátku, takže není o čem psát.

Popisovat proudy krve tryskající z těl, jenž nemohla zemřít a jen se kroutila d'ábelskou bolestí, taky nemá příliš smysl. Kdyby svět živých poznal, čeho všeho se lze v pekle dočkat, nastala by nepředstavitelná neřešitelná panika a proto všichni, kteří prošli domem Hydry, raději o některých detailech pomlčeli.

Všechno má však svůj konec a i tyto orgie skončily.

„Jak se vám to se mnou líbilo?“ smála se Hydra, ale nikdo neodpověděl. Trvalo ještě nějakou dobu, než se Temné kolegium s lidskými průvodci dalo dohromady aspoň tak, aby byli schopní mluvit a kulhavě chodit.

„Když jsme ti takhle posloužili, mohla bys mě splnit jedno přání?“ zeptal se Matkopíchač chraplavým hlasem.

„Co bys rád?“ řekla Hydra v dobrém rozmaru.

„Vrať nás s celou císařovou armádou a dej nám nějaký pěkný kostěný lodě.“

„To sou docela drsný požadavky. Nemyslíš, že toho chceš nějak hodně?“ hodila přísné pohledy po Matkopíchači, ale v hlavě už věděla, že mu vyhoví. Domluvila se totiž během orgií s Nergalem, že by mohli zase po pár tisících letech přinést mezi živé pořádnou apokalyptickou událost, o který se bude mluvit ještě pekelně hodně dlouho.

„Nemyslím,“ řekl trpaslík a dlouze se díval do dračích očí.

„No dobře, když chcete, tak to máte mít,“ pověděla Hydra, dopila čaj a vstala z pohovky.

„Je čas jít.“

„Konečně,“ zamružel Ničitel a nepřestával si hladit prdel.

Tma zmizela a Matkopíchač otevřel oči. Byl v nějaké lodi vyzdobené kostmi a výhledem před sebou spatřil hvězdnou oblohu.

„Mocný Matkopíchači, jste vzhůru?“ uslyšel známý hlas.

„Vohnoute, vypadá to že jo, sme živý?“ zeptal se Matkopíchač.

„Asi jo, zkusím zjistit kde jsme a kolik nás je,“ odpověděl Vohnout a odešel k přístrojům.

„Strašný, to bylo strašný. Vážení, už ste tady všichni?“ zamručel Matkopíchač.

„Vy moji temní buzeranti, teď vám řeknu dvě zatraceně důležité věci. Za první se nikdo nikdy nedozví, čím sme museli projít, abysme se vrátili zpátky mezi živý. To znamená, že nikdo ani necekne a ani nenapíše řádku ve svých pamětech. Za druhý, běžte někdo sehnat černý plátno a nějaký tyče, ať si zase poskládáme temný hábity. Tady se nám nikdo smát nebude, my smééé Tééémnnýýý kóóóléééégiuúúúúm,“ zvedl trpaslík ruce a začal sebou točit kolem dokola. Ostatní členové se opatrně přidávali, protože nikdo z nich nechtěl příliš riskovat brzký návrat do království smrti.

„Mocný Matkopíchači, nesu hábity a naše armáda je fakt veliká. Hydra nelhala. Každopádně máme problém. Chlast nemá ani ten císařskej kokot bez koulí a navíc máme málo jídla. Dovolte, abych představil naši osobní gardu,“ přišel Vohnout, za ním rachotila jednotka kostlivců a někteří nesli balíky s tyčemi a černou látkou.

„Výborně, je čas se převléknout a začít fungovat podle zaznamenaníhodných pravidel. Nyní začínají naše nové dějiny, který si budete pamatovat. Odcházím přemýšlet do kajuty a až se vrátím, stráže budou po celé lodi a armáda věrných zmrtvýchvstalých připravená zabíjet a vraždit,“ řekl Matkopíchač a za sebou táhl tyče zabalené v černém plátně.

Přeskočíme nějaký čas, během kterého se Matkopíchač vrátil do velitelského centra již bezpečně schován v konstrukci temného hábitu, kde s maximální spokojeností vyzkoušel zatemňovač hlasu a vstoupíme do děje právě v okamžiku, kdy Kapitán Blázen pozdravil obléhatele.

Matkopíchač přestal rvát a pozoroval stovky letících atomovek.

„Další!“ temně vykřikl rozkaz, když viděl, že první salva byla neúspěšná.

V podstatě uběhl nějaký pátek, než Ničitel nabral odvalu pro přiblížení k zuřícímu Matkopíchači.

„Temný veliteli, měli bychom se na to vysrat. Dole pařej a nám se tlemí do ksichtu. Já to znám, se mnou takhle už jednou Muskové vyjebali. Mocný Matkopíchači, budem jim akorát dělat ohňostroj a vyplejtváme tak zbytečně zásoby střeliva,“ opatrně promluvil.

Neúspěchy zpruzený temný vůdce cosi zamručel a Ničitel pochopil, že ještě nepřišel ten správný čas.

„Vážení, musíme ho ještě nechat, než mu samotnému dojde, že tohle fakt nemá smysl. Jdeme navštívit eunucha a císaře,“ řekl zbytku kolegia.

„Můj císaři, už docela dlouho žerem nějaký divný sračky a pijem recyklovaný chcanky. Měli bysme něco udělat,“ řekl eunuch Ho, když seděli s Ničitelem a Temnými v zasedačce.

„My s ním nepohnem a když to takhle půjde dál, přijdem o všechno střelivo a hovno vypleníme,“ promluvil Análník.

„Pánové, to fakt není můj problém, že si nedokážete zpracovat svýho vůdce, ale já odsud musím brzo vypadnout, jestli nechci zhebnout. Mě je u prdele, co vás drží při životě, ale já mám kurva hlad a chuť na pivo. Jestli si to nevyřešíte do 48 hodin, tak na vás serem a mizíme, rozumíte?“ pověděl zpruzený císař.

„Můj císaři, takhle jsem vás dlouho neviděl,“ šokovaně řekl Ho.

„Jo, protože začínám bejt nasranej. Teď mi nalij ty přečištěný chcanky a vyved' ty dementy. Nechci se na ně dívat,“ zvedl se císař ze židle a ukončil krátkou schůzku.

„Můj pane, dáme jim ještě týden a pak se na ně vyserem,“ řekl Ho, když hosté odešli.

„Jsou to hrozný kokoti, ale zkusíme dodržet dohodu. Kdyžtak vezmeme armádu a někam se zašijem, dokud se situace neuklidní,“ odpověděl císař.

„Můj císaři a budeme mít klid vymyslet plán, jak se pomstít Bláznovi a hlavně Pongovi.“

„Jo Ho, ten zmrď mě fakt sere, ale teď ho fakt z nory nevykouříme. S Temnejma bude jeden zásadní problém. Jsou tak plný sebevědomí, až je to jednou znovu zabije.“

„Císaři, naprosto s vámi souhlasím, je vidět, že máte koule. Nyní mě omluvte, půjdu srovnat armádu, trochu nám divočeť a potřebovali by chlapci upustit stres,“ uklonil se Ho a odešel. Zakázaný císař se podrbal mezi nohama a přešel k velkému výhledu do volného prostoru. Pozoroval flotilu Temného kolegia a několik svých lodí, kterak ostřelují dokonale opevněnou a tudíž zcela nedobytnou planetu.

„Ničiteli, tohle šílenství musíme zastavit. Jsme venku pár tejdňů a nikam sme se nepohnuli. Potřebujem kurevsky plán,“ povídal Klaun, když s Ničitelem pozorovali planetu, na které zrovna promítali videa z vyhlazování Zakázané říše, které postahoval Klement z galaktické datové sítě. „Klaune, to musíme. Už mě začínají tyhle provokace docela srát,“ řekl Ničitel, otočil se a spěšně odešel.

„Helejte, Temní dementi, ste tady všichni?“ vtrhl Ničitel do velínu.

„Co si to...?“ obořil se Šoustal.

„Drž hubu, Mrdale, chci mluvit s Matkopíchačem,“ odstrčil ho.

„Ničiteli, takhle to nejde,“ vstoupil mu do cesty Sráč.

„Ty mě taky nesor, Matkopíchač mě musí vyslechnout a vy dementi určitě už máte taky chuť na pivo a pořádnou čaru perníku,“ zakřičel Ničitel, až se Sráč lekl a málem vypadl z hábitu.

„Matkopíchači! Matkopíchači, ty debile, poslouchej mě,“ přišel až k trůnu, kde velmi rozčilený Matkopíchač vydával jeden rozkaz k palbě za druhým. Zbylí členové Temného kolegia byli rozmístěni v bezpečné vzdálenosti od svého vůdce a očekávali zuřivě temný vztek.

„Matkopíchači,“ zatřásl Ničitel sedící černou postavou a na chvíli měl pocit, že v temné hlubině obličejů zahlédl náznak šíleného zoufalství.

„Matkopíchači, musíme odsud vypadnout a sehnat nějaký chlast s drogama. Armáda se bouří a ten posranej kastrát chce i s císařem zmizet. Tohle ostřelování nemá smysl,“ nepřestával Ničitel vůdce kolegia držet za ramena a velmi důrazně hovořil do míst, kde by normálně byl obličej. Hlavou mu běžela myšlenka o tom, jestli přesně tohle neznamená výraz „*hučet do černý díry*“. Hábit se však pohnul.

„Ničiteli, něvni kurva na mě. Už mi to taky pomalu dochází, ale já sem na Blázna tak zasraně nasranej a fakt mě sere, že na něj nemůžu,“ pokusil se Matkopíchač o temný hlas, ale zněl poněkud plačtivě.

„Musíme najít nějaký slabší cíl, pořádně se vyřádit a vymyslet solidní plán,“ uklidňoval ho Ničitel.

„Ale nebudem úplně za zbabělce,“ opustil Matkopíchač křeslo a šel šouravým krokem k výhledu ven. Dlouze hleděl na planetu ozářenou výbuchy a nekončícími obrazovými sekvencemi.

„To rozhodně nebudeme, stáhneme se se ctí,“ řekl Ničitel a nepatrným pohybem ostatním členům kolegia naznačil, že je vše v pořádku. Temné kolegium pomalu zužovalo kruh kolem Matkopíchače a Ničitele a z temných obličejových stínů začal vycházet kouř. Za chvíli začal někdo tiše mručet a jak se přidávali další, temné mručení zesilovalo, až dvojici úplně pohltilo a pak se zvedly ruce vzhůru.

„My sméééé Kóóólééééégiúúúú!!!“ zvrátil Matkopíchač hlavu a začal temně řvát.

„A je to tady, starý šmejdi sou zpět,“ proběhlo Ničiteli hlavou a snažil se, aby mu prsty křepčících Temných nevypíchny oči.

Temné rituály probíhaly dlouhé hodiny, které Ničitel s Klaunem využil k tomu, aby vysvětlil eunuchovi Ho a Zakázanému císaři stav věcí současných. Ti dva byli celkem rádi a rovnou prozradili, že jejich armáda je připravená k bezpečnému odletu.

Pak zaměřil pozornost k vlastním bojovníkům, jejichž nadřazení kladli nepříjemné dotazy ohledně doby trvání zbytečného obléhání. Zpráva o jeho ukončení se nesla mezi vojáky rychlostí světla a všichni uvítali konec zbytečné akce. Ostatně sny o alkoholu, drogách a plenění zaostalých civilizací se jim zdály téměř neustále.

„Temní,“ promluvil Ničitel opatrně do klubka temně hučícího kolegia, „armády jsou připraveny na váš rozkaz opustit tuto planetu.“

Matkopíchač přestal temně hučet a postupně umlkli i ostatní.

„A nějaký cíl si vybral?“ zeptal se.

„Óóóó, Mocný Matkopíchači, vybral jsem jednu primitivní planetu pár hodin letu odsud. Místo dívkám zaslíbené, mlékem a strdím oplývající,“ pyšně řekl Ničitel.

„Jakým kurva mlékem?“ vyjekl Análník.

„To se jen tak říká,“ odsekl Ničitel a čekal až konečně Matkopíchač vydá finální rozkaz k odletu.

„Na co teda čekáme?“ zeptal se Matkopíchač a Ničitel v duchu zanaříkal.

„Jeho temnosti, jenom na váš rozkaz,“ špitl Klaun v pozadí.

„Tak palme odsud,“ řekl vůdce temných a Ničitel mohl konečně vyslat rozkaz všem lodím.

Okolí „Majáku na konci vesmíru“ se začalo pomalu vyprazdňovat. Kosmická bitevní plavidla mizela a ohňostroj byl menší a menší. Nakonec zůstala loď s Temným kolegiem a Ničitelův křížník, který nechali během ostřelování ještě dozdobit rituálními ornamenty v podobě výjevů z krvavých bájí o podsvětí.

„Zapněte někdo vysílač, chci poslat tomu zmrzdovi vzkaz,“ promluvil temně Matkopíchač.

„Mocný temný! Rozkaz!“ zakřičel Vohnout a otevřel kanál směrem k planetě. Obrazovka zazrnila, objevil se zvednutý prostředníček a aktivoval hlasový přenos s podtextem „čum na planetu, debile“.

Matkopíchač nasraně zamručel a otočil pohled ven k tělesu, jehož ochranné pole pokryl obraz velmi vysmátého Kapiténa Blázna s jointem v ruce.

„Co chceš? Neměli byste jednodušší, kdybyste se rovnou vzdali?“ smál se.

„Kapiténe Blázne, tentokrát tě dostanu,“ snažil se Matkopíchač zachovat dekorum.

„Cože? Vy pomatení trapajzlíci chcete podruhý zhebnout? Vždyť jste dostali šanci v klidu dožít, ale vy ne. Vy se musíte vrátit a ještě si na pomoc přitáhnete partu kastrovanejch debilů z nějaký Zakázaný horní Lhoty??“ smál se Blázen a do obrazu vlezl Pong, Karlos, Urgha a velmi vyndaný Jack. Všichni se smáli, až se za břicha popadali.

„Vy mě tak serete, neskutečně serete...,“ začal mručet Matkopíchač.

„To je možný, ale kdybyste se chovali trochu civilizovaně, mohli ste si v klidu pochlastávat někde u moře,“ nepřestával se Blázen smát.

Matkopíchač, jakmile uslyšel poznámku o chlastu, okamžitě vypnul spojení a opustil orbitální dráhu.

„Klemente, dá se zjistit, kam odletěli?“ zeptal se Blázen, když barevná hudba na obloze zmizela a objevily se hvězdy.

„To nebude tak jednoduchý, ale myslím, že o tom uslyšíme, až někde vylezou z hyperprostoru.“

„Co s nima bude?“

„Zatím nic,“ přišel místní představený s čerstvě natočenými pivy, „ale musíme být připraveni na pořádný chaos. Provedli jsme nějaký výzkumy a mají skutečně velkou armádu zmrtvýchvstalých.“

„Budou mě chtít zabít s celou posádkou,“ řekl Blázen.

„Šéfe, já vás nedám,“ zamručel sebejistě Pong.

„Hele, já ti nevím, tohle nebude prdel. Jsou nasraní a už jednou byli mrtvý,“ přemýšlel Blázen nahlas.

„Kapiténe, máš pravdu, ale dokud nezačnou pořádně vyšilovat a to tak, že by hrozil konec vesmíru, tak jak ho teďka známe, nebudeme dělat nic,“ promluvil představený.

„Ale což neznámá, že nebudeme ve střehu, protože z historických análů sme zjistili, že takhle velká armáda byla vrácena mezi živé naposledy před 48 tisíci lety. Nergal si chce zase po letech hrát s životy všech živých,“ dodal.

„Kdo je kurva Nergal?“ promluvil Pong.

„Nergal je vládce podsvětí, příšernej úchyl, ale kupodivu poctivej. Když svoji hru prohraje, uzná čestně porážku a vrátí se domů,“ vysvětlil představený.

„A navíc se pár set let už neukázal, což může znamenat sice bůhvíco, ale taky to, že připravoval plán a čekal na vhodnou příležitost,“ řekl opatrně Klement.

„To je taky pravda,“ souhlasil představený a upil točeného piva.

„S tím každopádně nic nenaděláme, takže můžeme pokračovat v pařbě,“ dodal a vrhl se opět do víru zábavy.

„Můj vůdce, měli bychom pomýšlet o návratu domů. Tady už toho moc nevymyslíme. Seženu posádku, vyzvednu v laboratoři Honga a za pět hodin navrhuji odlet. Beztak náš čeká ještě dlouhá cesta zpět,“ přišel odněkud Kokot.

„Kokote,“ řekl Blázen ležící v lehátku na vrcholu Majáku, „perfektní nápad. Už mi leží v hlavě nějakou dobu, ale tady je taková pohoda, že bych nejradši zůstal. Navíc je Pong na lovu, takže odlož odlet o pár dnů.“

Uběhlo několik dalších pohodových slunečných dní, které posádka Kapitána Blázna využila k posledním radovánkám. Koupání v moři plném života, návštěva safari či rajské zahrady s mnoha neznámými druhy ovoce.

V podstatě řečeno, veškeré mražáky, chladáky a nákladové prostory Kapky byly zaplněné masem různorodé zvěře, ryb a ptactva. K tomu přepravky s všelijakou zeleninou a plody různých dřevin, několik kilogramů medu, přírodního cukru z třtiny, mořské soli a krabice koření.

„Kapitáne, sem budeme jezdit za nákupy pravidelně. Neskutečný potraviny,“ povídala Urgha, když s Bláznem procházela lodí narvanou k prasknutí.

„Já si taky nestěžuju, stejně sem budu muset občas za obchodem. Minimálně nejdřív za půl roku, protože tady chci mít pole s hektarama venkovního hulení. Dokážeš si představit, co všechno z toho můžeme vyrábět a naprosto v bezpečí? Žádný rizika přepadení a okradení. Pojedeme s Muskama na půl a všichni vyděláme.“

„To ráda slyším,“ zasmála se Urgha a v poklidném rozhovoru spolu došli na můstek, kde již byla připravená celá posádka včetně Honga.

„Vážení, máme za sebou pěknou dovolenou, ale musíme se vrátit. Všichni ste viděli, co se tady za poslední týdny událo a doma nás nejspíš budou čekat brzo problémy. Budeme se muset připravit, protože fakt nikdo neví, jaký průsery přijdou,“ řekl Blázen, když přišli a potom ubalil brko.

Nastalo ticho, ve kterém nikdo nevěděl, co říct.

„Šéfe, ehm, dovolil bych si stručně konstatovat, že ať se stane cokoli, my z toho vybrusíme a já všechny povraždím. Fungovalo to do teďka, nevidím důvod proč by to tak nemělo fungovat dál,“ přerušil pauzu Pong, mocně nasál lajnu a posadil se do svého křesla u zbraní.

„Jo a Kokote, zvedni tu kocábku, ať už sme v prdeli,“ dodal směrem k Kokotovi.

„Nechci ti do toho kecat, ale domů nás dostanu já,“ ozval se Doktor ze svého vaku, který už měl připravená data nutná k otevření spojení.

„Nojo, ty naděláš,“ zasmál se Pong a sklonil hlavu k další lajně.

Blázen kouřil brko a pozoroval výhled ven. Vždycky, když se začal povrch vzdalovat a Kapka nabírala výkon, zamotala se mu hlava a tělo chtělo zvracet.

„Nikdy si prostě nezvyknu,“ vyplivl kyselou slinu a pachuč zapil lahváčem.

Přibližně v tu samou dobu na druhé straně vesmíru u jedné stárnoucí hvězdy prostor vykázal změny a počaly se vynořovat černé lodě zdobené temnými motivy.

„Strašlivý Matkopíchači, jsme zde,“ ohlásil Šoustal.

Reproduktor zapraskal a promluvil hlas Zakázaného císaře.

„Tohle je zkurvená zapadlá díra, kde sem měl tajnou základnu a tahle díra je obydlená mejma lidma, takže se chovejte slušně a nikoho nezabíjejte. Rozumíte? Nezabíjejte, protože je budem potřebovat. Aspoň do začátku. Rabujte si, znásilňujte, vypalujte, dělejte všechno, co se normálně při vypleňování dělá, ale kurva nezabíjete.“

„Tak to bude zatraceně těžký, protože během plenění se normálně vraždí,“ zamručel Matkopíchač.

„Nebude, potřebujeme armádu otroků, která nás bude živit, šatit a sloužit veškerým potřebám. Rozumíte? Tohle je totiž naše nová domovská základna a vy ste si někdy srali do vlastní základny?“ zeptal se důrazně císař.

„To úplně ne,“ přemýšlel krátce Matkopíchač.

„Takže si rozumíme. Sejdeme se dole u mě v paláci, už mám hroznou chuť na pivo,“ ukončil císař hovor a jeho loď zamířila do oblaků.

Uběhlo několik dní, během kterých byli eunuch Ho se Zakázaným císařem raději zavření v centrálním paláci a chystali plán odvety. Zvenku byl slyšet zvuk plenění a občas přiběhl posel, který si stěžoval ohledně přibývajících mrtvých.

„Můj císaři, o tý druhý planetě asi raději pomlčíme?“ promluvil Ho.

„Ho, chápeš to naprosto přesně, nehodlám těm retardům strčit do chřtánu všechno co mám. Neprosto nechápu, proč sme museli tuhle pojebanou partu v podsvětí potkat zrovna my. Bez nich by nám bylo líp, ven bysme se dostali v pohodě a nemuseli sme dělat sexuální otroky Hydře. Sem nasranej ještě teď,“ nechal císař volný průchod nasranosti.

„Můj pane, musíme přestat myslet na to špatný, co se nám v poslední době přihodilo. Čekají nás světlé zítřky.“

„Milý Ho, příliš nevěřím, že nás s těma dementama čeká jakákoliv zářná budoucnost. Pohání je jenom touha po pomstě a ničení planet. Já nemám nic proti plenění, ale kurva nic se nesmí přehánět. Někdo nás musí živit,“ povídal císař.

„Neměj obavy zakázanej panovníku, mám to pod kontrolou,“ promluvil polotemně Matkopíchač, který právě vstoupil a slyšel poslední větu.

„Já nemám obavy, já se jenom bojím, že celou planetu úplně vypleníte a uděláte z ní neobyvatelnou kůlničku na dříví. Zapomínáte hoši, kdo vám pomohl zpět mezi živý,“ odsekl císař.

„Na to nezapomínám, ale ty nezapomeň, že sme měli Honga,“ zamručel temně Matkopíchač.

„Dobře, dobře, nebudem se hádat,“ řekl císař, „už budete hotový?“

„Ještě pár dnů, většina chlapců je již vyřádná, ale někteří jsou pořád vzhůru z radosti nad svobodou, životem a hromadou drog. Vůbec nevíš, jak moc nám chybělo paření a vraždění pod vlivem alkoholu a drog,“ temně se zachechtal Matkopíchač a vysypal na stůl obsah dýleráku s logem Pong & Co.

„O můj bože,“ prohodil císař a sklonil hlavu.

Venku vládlo peklo. Eunuch Ho pozoroval z nejvyšší věže okolní krajinu a docela ho píchalo u srdce, když viděl všechno zalitý krví a v jednom plameni. Armáda temných řádila s neskutečnou brutalitou, které neuniklo nic živé a ke konci v podstatě i mrtvé. Znásilňování probíhalo v ulicích, mezi ohni, v přírodě i na stromech. Všude pobíhaly temné stíny, vydávaly temné zvuky a krvežíznivý řev.

Malá lokální apokalypsa byla v plném proudu a eunucha doplnil Zakázaný císař, který ukončil rozhovor s Matkopíchačem a potřeboval si nechat projít myšlenky hlavou.

„Ho, je to s nima marný. Až si odpočinou, tak prej vyrazí pořádně vyplenit několik planet, pak hodlaj zaútočit na celý Solární systém a vymazat tamní planety včetně Země z map.“

„Císaři, jestli si nepohlídáme zadní vrátka, tak sme v prdeli,“ řekl eunuch Ho vážně a přemýšlel.